

мекога сунца да из зелених ливада и преораних њива струји оно дрхтаво испарење као срећни уздаси срећне пролећем украшене земље.

И те године било је дивно пролеће. Тоба пролећа било је мало тужних људи, али међу њима беше и једина кћи богатог Жупана. Откако је брата довела из Кузова, болно је обарала главу, постала је замишљена, ћутљива и осорљива и на најпријатнији говор. Лице јој је већ скоро сасвим побледело, а служавке су се досећале зашто домаћинова кћи по целе ноћи преплаче и зашто има свако јутро тако уплакане очи. У истину је девојка била несретна. Увек је морала, хтела не хтела да мисли на њега, који је био скоро разбојник, и није имао друге будућности осим кобне смрти.

А он, који поред свег свог разбојништва није смео ни да је погледа, понашао се у својој заслепљености непаметно и грешно. Некад би празником по подне Жупанова Ленка прошла и десет пута поред њега, он би се десет пута направио да је не познаје. Али, ноћу је било сасвим друкчије. Ноћу је долазио као сенка под њен прозор и чекао до позне ноћи кад је мислио да цело село спава. Онда би се наслонио на шљиву која је тада била у пуном цвету, гледао непрестано у њен прозор, и најзад почео тихо, меденим гласом да је зове по имену. Кад га је чула први пут, крв јој се згуснула око срца, у души јој је било чудно слатко, а одмах затим обузео је страشان бол. Никад му се није јавила, а рукама је притискивала уши и скривала се под покривач да не чује заводљиве речи. Он би пак скоро читаве ноћи престајао под њеним прозором и остављао цветно дрво тек кад би се јутарња зора појавила иза горе. Дао је повода злим језицима да је оговарају и уништио јој срећу за увек.

(Превод Љ. С. Ј.)